

ဝိုးဝိုးစာပေ

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ပရောဂျက်ဆင်းတုံးကမ်းခြေည

“ဟဲလို”

“ဇူးမီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မေမေ ဖုန်းကိုင်တော့ ဇူးမီကို ခေါ်နေတယ်ဆိုသဖြင့် လက်သုတ်ပဝါ နှင့် လက်သုတ်နေရင်းက လှမ်းယူထူးလိုက်သောအခါ သူမ မကြားဖူးသော အသံလေးတစ်ခု ဖြစ်နေရာ ဇူးမီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရပါသည်။ ။

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . ခဏလေး မမ”

ဖုန်းကို ချက်ချင်း လက်လွှဲလိုက်ပုံပေါ်သည်။ ။

“မီ . . . ကျွန်တော်ပါ၊ မိနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ”

“ရှင်”

“စကားပြောလို့ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောတာပဲ နားထောင်ပါ၊ ဒီညနေ MCC ရှိုးပွဲသွား ဖြစ်လား၊ သွားဖြစ်ရင် ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်”

“အို . . . မသွားဖြစ်ဘူး၊ ရှင်လည်း မစောင့်ပါနဲ့ ၊ ကျန်မကို လုံးဝမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ရှင်၊ တောင်းပန် ပါတယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်သူလဲသမီး၊ ဟိုကောင်လား၊ ကြည့်စမ်း မိန်းကလေး

သံနဲ့ ဖုန်းခေါ်ခိုင်းတယ်”

နားစွင့်နေသော မေမေက ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ဇူးမီဆီက ဖုန်းခွက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲသွားသည်။ ။

“ဒီမှာ သူငယ် . . . အန်တီသမီးဆီ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ လို့ ပြောထားတာ မင်း မမှတ်သေးဘူးလား”

စကားမဆုံးခင် ဖုန်းလိုင်းပြတ်တောက်သွားပုံရသည်။ ။

“တော်တော်ရိုင်းတဲ့ ဟာလေးပဲ”

မေမေ ဒေါပွနေ၏။

“ထားလိုက်ပါ မေမေရယ်”

“ဟဲ့ . . . ထားလိုက်လို့ ရမလား၊ ဇွဲနပဲကြီးကြီးနဲ့ အန္တရာယ်ပေးမယ့် ဟာ၊ အခု သမီးကို သူ့ဘာပြော တာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်မှာ စောင့်မယ် ပြောတာလဲ”

“အို . . . မေမေကလည်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ဇူးမီနော် . . . ငါ့ကို ညည်းကပါ ဖုံးကွယ်မထားနဲ့ ”

“မေမေတို့ ကြောင့် ခက်ပါတယ်”

“အပြင်သွားရင် ဂျင်မီပါခေါ်သွား”

“မေမေ့သားပါရင် ပိုဆိုးတယ်”

“ဘာပြောတယ် . . . ကိုယ့်မောင်ဖွား စောင့်ရှောက်တာ မကောင်းဘူးလား”

ဟေမာန်ဇူးမီ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သက်ပြင်းသာချမိသည်။ ။

ခုတလော အိမ်မှာ ပြဿနာတက်နေတာကြာပြီ။

“ဗညားကို” ဆိုတာ ဇူးမီနှင့် သင်တန်းတစ်ခုမှာ ဆုံပြီးကတည်းက တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ပြီး အိမ်ကို တဝှမ်းဝှမ်း ဖုန်းဆက်နှောင့်ယှက်နေခဲ့တာ။

မောင်လေးဂျင်မီ သိသွားတော့ ရန်ပွဲတစ်ခုပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။ ။

အဲဒီရန်ပွဲမှာ ဂျင်မီလည်း ခေါင်းကွဲပြီး ဒဏ်ရာရသလို ဟိုဘက်က ဗညားကိုလည်း လက်ကျိုးသွားခဲ့ သောကြောင့် အာဃာတတွေထားပြီး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြိုင်အဆိုင် ပြန်နွှံ့ဖို့ တာဆူနေကြ၏။

“မင်းအစ်မ ငါ့လက်ထဲ ရောက်ကိုရောက်စေရမယ်”

ဗညားကိုက ဂျင်မီကို ထိုသို့စိန်ခေါ်ထားသဖြင့် မေမေတို့ မှာ ဇူးမီဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ။

“တကယ်တမ်း ကားတင်ပြေးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မိန်းကလေးဖက်ပဲ အရှက်ရမှာ ၊ ဟိုကောင်က ပြီးတော့ မိုက်ရှူးရဲ၊ ငါတော့ ရင်လေးပါတယ် ဇူးမီရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဇူးမီလည်း အိမ်တွင်းအောင်းပြီး အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်တွင်းပုန်းလို ဘယ်လိုနေနိုင်ပါ့မလဲ။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူဖို့ မလိုပါဘူး မေမေရယ်”

“ညကြီးမိုးချုပ်ထိ စတိတ်ရှိုးကြည့်တာ၊ ရပ်ရှင်ကြည့်တာမျိုးတော့ ဆင်ခြင်စမ်းပါအေ၊ ဟိုက အလစ်ချောင်းနေတာလည်း သိသားနဲ့ ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ဓားစာခံဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဟိုကောင်လေးက မိဘအုပ်ထိန်းမှုရှိ

တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး လွတ်ချင်တိုင်းလွတ်နေတာ”

ဂျင်မီနဲ့ ပြဿနာတက်တုန်းက ‘ဗညားကို’ ဘယ်လို ရိုင်းစိုင်းသလဲ
ဖေဖေရော မေမေပါ သိသွားကြတာမို့ ဇူးမီအတွက် ပိုစိုးရိမ်ကြတာဖြစ်
သည် ။

သူက ဇူးမီကို သဘောကျသလို ဂျင်မီကိုလည်း စိန်ခေါ်ထားသူဖြစ်သ
ည် ။

“ဒီတစ်ခါတော့ သန္တာတို့၊ မိုးသက်တို့ လည်း ပါတာပဲ၊ လက်မှတ်က
လည်း ဝယ်ထားပြီးသား၊ မေမေရဲ့ ၊ ဇူးမီကို စိတ်ချပါ၊ အိမ်ကိုပဲ တန်းပြ
န်လာမှာ ပါ”

“မသွားပါနဲ့ သမီးရယ် . . . ဟိုကောင်က ဒါပဲမေးနေတာ မဟုတ်
လား၊ အခွင့်အရေးရသွားဦးမယ်”

“ဟင်း . . . သူ့ကြောင့်ပဲ ဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ ဘယ်မှ လည်း လွတ်
လွတ်လပ်လပ် မသွားရဘူး၊ သင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ရတာများ ပြီ၊ မေမေ
တို့ ကလည်း သူခြိမ်းခြောက်တိုင်း ယုံနေတယ်၊ ဇူးမီတော့ ဘယ်လိုနေရ
မှန်းကို မသိတော့ဘူး”

ပွစိပွစိ ရေရွတ်ရင်း ဇူးမီ အတော် စိတ်ရှုပ်သွားရသည် ။

ဗညားကို ဖုန်းဆက်ပြီလားဆို ဒါတွေပြောရပြီ။ ဗညားကို ကားခြံရှေ့
တွေ့ပြီလားဆို ဂျင်မီက ထွက်ရိုက်မယ် တကဲကဲနှင့် ဖေဖေတို့ က ဂျင်မီ
ကို တတွတ်တွတ်နှင့် ဖျောင်းဖျရသေးသည် ။

ဇူးမီလည်း ဒီရက်မျိုးမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွား
ဖို့ မစဉ်းစားနှင့်တော့။

ရှော့ပင်န်ထွက်ချင်ရင်တောင် မေမေက မလွှတ်။ တစ်နေရာသွားရင်

မေမေနှင့် မောင်လေးဂျင်မီ ပါသည် ။ ဖုန်းနားထောင်ရင်လည်း မေမေ တို့ ဦးဆုံးနားထောင်ပြီးမှ ခေါ်သင့်တဲ့ ဖုန်းမှ ခေါ်ပေးသည် ။

ဖေဖေက ရုံးမှာ အရာရှိဆိုပေမယ့် စည်းကမ်းကြီးပြီး လာဘ်စားတာ လည်း မရှိ။ ရိုးသားသော ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်မို့ ဇူးမီတို့ မှာ သုံးနိုင်စွဲနိုင်ရှိရုံပါ။

ဟန်းဒ်ဖုန်းတစ်လုံးစီ ရောအင့်ဝယ်ပေးနိုင်တာတော့ မဟုတ်။ လက် ရှိနေနေတဲ့ တိုက်နှင့်ခြံရယ်၊ စီးစရာ ကားတစ်စီးရယ် ရှိတာမှန်ပေမယ့် အသုံးအစွဲကြမ်းလို့ တော့ မရပါ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်ပိုင်မုန့်ဖိုးကို စုထားရသည် ။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲသွားရင် တော့ မေမေက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတတ်သည် ။

အခု လက်မှတ်ဖိုးကို အကြောင်းပြသော်လည်း မေမေက အရေးမစိုက်။ ဇူးမီကို မသွားနဲ့ ဘဲ တားမြစ်နေတော့တာ။

ဇူးမီ အိမ်ကနေ ဘယ်လိုထွက်ရမလဲ အကြံထုတ်စဉ်းစားနေသည် ။

သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်ရင်တော့ ရအောင်ပြောပြီး သွားကြည့်ရမှာ ပင်။ ဇူးမီက တေးဂီတကို ခုံမင်နှစ်သက်သူ။ စီစဉ်ထားပြီး သွားခွင့်မရဘူးဆိုလျှင် လုံးဝမကျေနပ်နိုင်ပါ။

‘ဗညားကို’ ဆိုသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဇူးမီဖက်မှာ စွန့်လွှတ် ဆုံးရှုံးရတာ အနစ်နာခံရတာတွေ များ နေပါပြီ။

ဆက်လက် သည်းမခံချင်တော့။

“ဒီနေ့ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ သမီးအဖေလည်း အိမ်မှာ ရှိတုန်း မောင် သာထူးတို့ သားအမိကို ညစာစားဖို့ ဖိတ်ထား”

ဇူးမီသည် မေမေ့ဘက်သို့ အလန့်တကြား ကြည့်မိရင်း . . .

“ထမင်းစားဖိတ်တာက ဖိတ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ စပ်ဟပ်တာတွေ တော့ ဘာညာတော့ စကားမလွန်စေနဲ့ နော်၊ ဇူးမီ အဲဒီလူကြီးကို လုံးဝမကြိုက်ဘူးမေမေ၊ ဒါပဲ”

“အံ့မယ် . . . ညည်းက အပြတ်ပြောပြီး ခါလွှတ်ရအောင် မောင်ထူး က ဘာတစ်ခုများ ချို့ယွင်းချက်ရှိလို့ တုံး၊ အသက်နည်းနည်းပိုကြီးတာ ကလွဲရင် ပြစ်ချက်ရှာလို့ မရတဲ့ သူ၊ ဒါကိုငြင်းရင်တော့ ငါ့သမီးလောက် မိုက်တဲ့ သူ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း . . . ဇူးမီ ဒါတွေမစဉ်းစားသေးဘူး”

မေမေ့ရုံးက လူပျိုကြီးကို ဇူးမီ တစ်စက်မှ ရင်လည်း မခုန်၊ ဘဝင်လည်း မကျ၊ ဘယ်လိုမှ လည်း မနေ။

သူ့ဘာသာ အေးဆေးရိုးသားတာ၊ အသောက်အစားကင်းတာ၊ ချမ်းသာပြည့်စုံတာတွေဟာ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်မဝင်စားတော့ ဘာမှ လည်း မပြောပလောက်တော့ပါ။

မေမေတို့ ကတော့ အမွှမ်းတင်တာပေါ့လေ။

ဇူးမီနဲ့ သင့်တော်လိုက်ဖက်တဲ့ သူလို့ ယူဆနေကြသည် ။

ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း မေမေ့အစီအစဉ်ကို သဘောကျတာကြောင့် ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိ။

ဂျင်မီကျတော့လည်း သူ့အစ်မဇူးမီကို အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ရင် သူတဝန်ပေါ့သွားမှာ ပဲဆိုပြီး ပြီးပြီးရော သဘောတူနေသည်။ ။

ဒီတော့ ဇူးမီဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးမယ့် ထောက်ခံမဲလည်း တစ်မဲမှ မရှိတော့ပါ။

“မစဉ်းစားဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ ရမယ် ဆိုရင်တော့ မေမေက ဘာပြောမှာ လဲ၊ ဇူးမီသဘောပဲပေါ့၊ အခုဟာက စိတ်မချရလို့ ဟေ့၊ သားငယ်နဲ့ နောက်တစ်ခါ ရန်ထပ်ဖြစ်ရင်လည်း တစ်ဒုက္ခ၊ ညည်းအပြင် ထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဘာသတင်းများ ကြားရမလဲ ရင်မနေရတာ၊ သမီးအိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားပြီဆိုမှ ပဲ အဖေတို့ လည်း စိတ်အေးလက်အေးနေရမှာ ၊ အဲဒီကျမှ တရားစခန်းလေးဘာလေးလည်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ တာရှည်ဝင်လို့ ရမှာ ”

“ဇူးမီ အိမ်ထောင်ကျလည်း မေမေ့သားကိစ္စက ရှိသေးတာပဲ”

“အိုအေ . . . သူကယောက်ျားလေး၊ ညည်းနဲ့ တူမလား ဇူးမီရဲ့ ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇူးမီကတော့ ဒီလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာပဲ သဘောကျတယ်”

“ချက်ချင်းကြီး လက်ထပ်ရမယ်လို့ မေမေ မပြောပါဘူး၊ သမီးရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လေ့လာဦး၊ ဆွေးနွေးကြဦးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဘေးမှာ ခင်ပွန်းလောင်းယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိနေပြီဆိုရင် ဟိုသူငယ်လည်း ရဲ့သွားမှာ ပဲ၊ ဂျင်မီလည်း ပြဿနာရှာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခုအားလုံးက ညည်းကြောင့် ဖြစ်နေရတဲ့ ပြဿနာတွေချည်းပဲ၊ စဉ်း

စားပါဇူမီရယ်၊ မိဘစကားနားထောင်လို့ ညည်း မမှားနိုင်ပါဘူး”

ဇူးမီက ခေါင်းကိုတွင် တွင် ယမ်းလိုက်သည်။ ။

အမေတို့ စေတနာနှင့် စီမံချင်တာသိပေမယ့် ဇူးမီလည်း မချစ်တဲ့ သူနဲ့ တော့ ဘဝခရီးကို အတူတူမလျှောက်နိုင်ပါ။

ဒါဟာ ခဏလေးကိစ္စလည်း မဟုတ်။ တစ်သက်လုံးရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စမျိုး။ မှားသွားပြီလို့ ထင်မိတဲ့ အခါ ပြန်ပြင်ဖို့ လည်း မလွယ်ကူနိုင်ပါ။

ဇူးမီ ကောင်းကောင်း သုံးသပ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။

ဖေဖေတို့ စိုးရိမ်တာကို နားလည်ပေမယ့် အချစ်မပါသော အိမ်ထောင်ရေး ချောက်ကမ်းပါးထဲတော့လည်း မျက်စိမှိတ် ခုန်မချရဲပါ။

“မေမေရယ် . . . တခြားစကားတွေ နားထောင်တာပဲ၊ ကိုထူးကြီးကို တော့ ယူဖို့ ထိတော့ ဇူးမီ မစဉ်းစားရဲဘူး”

“ဒါဖြင့် သမီးမှာ တခြားဘယ်သူရှိလဲ၊ သင့်တော်တဲ့ ချစ်သူရည်းစားမျိုး ရှိနေသလား ဇူးမီ၊ မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း”

သမီးဖြစ်သူရဲ့ အကျောက်အကန်ငြင်းပုံကို ဒေါ်အေမီချို့ တယ်ပြီး မသင်္ကာချင်။

တိတ်တဆိတ် ရည်းစားတွေဘာတွေများ ရှိနေလို့ လား။

သမီးမှာ ချစ်သူရှိရင်လည်း ဒေါ်အေမီချို့က လက်ခံသဘောတူပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်မည့်အမေမျိုးသာ ဖြစ်သည် ။

ကိုယ့်သမီး နာမည်ပျက်မှာ ၊ စိတ်သောကရောက်ရမှာ သာ စိုးရိမ်တကြီး ကာကွယ်ပေးချင်မိတာ။

မိဘရဲ့ စေတနာကို ဇူးမီ နားလည်ရင်ကောင်းမည်။

“မရှိပါဘူး မေမေရဲ့ ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မကြိုက်ထားပါဘူး”

ဟေမာန်ဇူးမီးရဲ့ စန်းပွင့်ပုံကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေ လက်ဖျားခါ ဩချရသည် ။

ကလေးဘဝ ရင်ခွင်ပိုက် အရွယ်ကတည်းက ဇူးမီးက မျက်နှာပွင့်တာဖြစ်သည် ။ မြင်တဲ့ သူက ယူမချီဘဲမနေနိုင်။ ပါးကို မလိမ်ဆွဲဘဲ မနေနိုင်။

အရွယ်ရောက်လာပြန်တော့လည်း ချစ်စဖွယ်သော ဟန်ပန်နှင့် စကားသံ အလွန်ချိုသောကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကောင်ကလေးတွေ သဲသဲမဲမဲ ပိုးပန်းကြသည် ။ ဆယ်တန်းတုန်းက ကျူရှင်တက်ရင် အမေလုပ်သူ ကိုယ်တိုင် ထိုင်စောင့်ပေးရတဲ့ အထိပါ။

ကျောင်းမှာ လည်း ကျောင်းမှာ မို့၊ အိမ်မှာ လည်း အိမ်မှာ မို့ အပြင်ထွက်ပြန်တော့လည်း အပြင်မှာ မို့ ဇူးမီးကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ရှောက်အုပ်ထိန်းခဲ့ရသည် ။ တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ထားလို့ မရခဲ့။

အခု နောက်ဆုံးကြုံနေရတဲ့ ဗညားကို ဆိုတာကတော့ အတော်ကြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နှောင့်ယှက်ကြိမ်းဝါးနေတာ။

ဘယ်အမေမျိုးက စိတ်အေးနိုင်ပါ့မလဲ။

ဒေါ်အေမီချိုမှာ သမီးဆိုလို့ ဒီဇူးမီးတစ်ယောက်သာ ရှိတာမဟုတ်လား။ တခြားသမီးတစ်ယောက်လည်း အစားထိုးချစ်စရာ ရှိတာမဟုတ်။

မောင်လုပ်သူကလည်း သူ့အစ်မထိရင် ဒေါသက ခပ်ကြီးကြီး။ ထစ်ခနဲရှိ ရန်ဖြစ်ပြီးသား ဆိုတာမျိုး။

တကယ်တော့ သမီးလေး ဇူးမီးလည်း မငယ်တော့ပါဘူး။ ကျောင်းလ

ည်း ပြီးခဲ့ပြီပဲ။

အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အချိန်တန်နေပြီ။

“ညည်းမှာ မရှိတာ သေချာရင်တော့ မေမေတို့ သဘောတူတာပဲ လက်ခံလိုက်စမ်းပါ။ လောလောဆယ် လက်မထပ်ချင်သေးဘူး ခြောက်လ လောက် အချိန်ယူချင်တယ်ဆိုရင် အရင်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားပေးမယ်၊ ဒေါ်သက်မာတို့ ဘက်ကတော့ သမီးကို တင်တောင်းဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ လိုအပ်တာ အကုန်လုပ်ပေးမယ်တဲ့ ။ တိုက်ရော၊ ကားရော၊ လက်ဝတ်ရတနာရော အားလုံး အပြည့်အစုံပဲ။ သမီးဘဝတစ်လျှောက်လုံးလည်း ဘာမှ မပူပင်ရတော့ဘူး၊ ဒီလောက်အဆင်ပြေတဲ့ သူ ညည်းဘယ်မှာ ထပ်ရှာနိုင်ဦးမှာလဲ”

“ဇူးမီလည်း မရှာပါဘူး”

“တော်စမ်းပါအေ . . . ဒီလိုနေသွားတော့ရော ဖြစ်မလား၊ ဒါက ရေတိုရော ရေရှည်ပါ အဆင်ပြေကောင်းမွန်တဲ့ နည်းလမ်းမို့လို့ မေမေက တိုက်တွန်းတာပါ။ ညည်း ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားလိုက်စမ်းပါ ဇူးမီရယ်၊ ညနေ မောင်ထူးရောက်လာတဲ့ အခါလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဆက်ဆံစမ်းပါ။ စကားပြောပုံက မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်းနဲ့ မဖြေချင်တဲ့ ပုံ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ အပြင်တစ်နေရာ ထွက်လည်ချင်လည်း လည်ပေါ့၊ ဟိုကလည်း သမီးကို အပြင်မှာ တွေ့ချင် စကားပြောချင်ရှာမှာပေါ့၊ သူလည်း လူရိုးလူအေးကြီးမို့ပါ”

ကြည့်လေ . . . မေမေက သဘောကောင်းနေပြန်ပါပြီ။

မေမေ့စကားထဲမှာ ကိုက လူရိုးလူအေးကြီးတဲ့ ။

ဇူးမီနဲ့ သာ ကြည်ဖြူတာ၊ အသက်ကြီးတာတော့ မေမေလည်း မသိမ

ဟုတ် သိနေသားပဲမို့လား။

ဇူးမီက မေမေမမြင်အောင် မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ရင်း . . .

“အာ . . . အပြင်တော့ မထွက်ချင်ပါဘူး၊ စကားပြောရမယ်ဆိုရင် ခြံထဲမှာ ပဲ ဆင်းပြောမယ်၊ ပြီးတော့ ဇူးမီ တစ်ခုတောင်းဆိုထားမယ်နော် မေမေ၊ စေ့စပ်တာတို့ ဘာတို့ လုံးဝမလုပ်ဘူး၊ အပျိုဘဝကတည်းက လွတ်လပ်မှုတွေ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ စေ့စပ်ထားတော့ ဝင်ရထွက်ရတာ ပိုကူနွေရပြီး တင့်တယ်တာပေါ့၊ အမေက သမီးရှင် မေမေ့စကားကို နားထောင်ကိုထောင်ရမှာ ၊ ကဖျက်ကယက် မလုပ်ပါနဲ့ ဇူးမီရယ်”

မေမေက ချောတစ်လှည့် ခြောက်တစ်လှည့်၊ တင်းတစ်လှည့် လျှော့တစ်လှည့်ဖြင့် ဇူးမီကို မပြတ်နားသွင်း ဖျောင်းဖျနေတော့သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဒီနေရာ ဒီအိမ်ကနေ ဇူးမီ တစ်နေရာကိုသာ ထွက်သွားလိုက်ချင်တော့သည် ။

ဗညားကိုနှင့်လည်း မဆုံချင်။ သူ့ကို လုံးဝမမြင်မတွေ့ရင် အကောင်းဆုံးပါ။

ကိုထူးနှင့်လည်း အချိန်ကုန်ခံပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆွေးနွေးချင်။ အားနာနာနှင့်ပဲ သူ့ကို ငြင်းရမှာ ပါပဲ မတတ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီကြားထဲ မေမေက ဆူဆူပူပူ ဖိအားပေးရင်တော့ ဇူးမီ အပြစ်မဆိုနှင့်တော့။

လုပ်ချင်ရာတွေ လုပ်ပစ်လိုက်မည်။

သိပ်မွန်းကျပ် လာပြီဆိုရင် ထွက်ပေါက်ရှိတဲ့ နေရာကနေ စွန့်စွန့်စား
စား ထွက်ပစ်လိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား။

ဇူးမီ ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားချင်။

အရင်က တစ်ခါမျှပင် မစဉ်းစားဖူးသော အကြံဉာဏ်တွေက
ဇူးမီခေါင်းထဲ အမှတ်မထင် ပေါ်လာခဲ့သည် ။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ သူမဘာလုပ်သင့်သလဲ။

ပေါ်လာတဲ့ အကြံအတိုင်း ဆတ်ခနဲ ထလုပ်ရုံရှိတာပဲလေ။

အပြစ်တင်မယ်ဆိုရင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

*